

Cum se jonglează cu valoarea pământului

● S-a stabilit modelul de calculare a valorii de patrimoniu a pământului. În țara noastră vor primi acțiunile țărani care au pământ în L.A.S.-uri. Agromoniile al Academiei, făcând public, de vedere al Institutului de statistică la începutul lunii septembrie, valoarea de patrimoniu a pământului fusesse cifră: maximum trei sute de mii lei.

ba de Guvernul Roman, fără îndoielă. Operațiunile aritmetice conduc la un VP = 300.000. Citeva remarci se impun. Domnul Săvadeanu ajunge la cifra de 120.000, aplicând cam aceeași formulă. A modificat doar valoarea lui N, care era de 10 ani. Acum o triplează, dar corectează în altă parte pentru a obține o cifră rotundă. Altfel, prin simpla triplare a lui N ar fi trebuit să ajungă la 360.000, dacă pentru 10 ani rezultau 120.000.

Este foarte interesant că un țaran poate avea un profit de numai 7.500 lei (PM) la un hectar cultivat cu grâu. Ceea ce înseamnă mai puțin decât un salariu mediu pe economie la ora actuală. În plus, se poate pune întrebarea dacă țaranul va mai putea obține măcar acest profit, de vreme ce cumpără semințele de grâu cu 25 lei/kg., plătește numai trei-trăi grăul de pe un hectar cu 4.000 lei, iar grăul îi este achiziționat de stat la un preț teoretic de 8 lei/kg.

Cel mai evident este faptul că un țaran care are acum un tractor, de exemplu, are un patrimoniu de peste un milion de lei. În vreme ce un alt țaran, având doar un hectar de pământ arabil, dar în asociație cu statul, are un patrimoniu potențial de numai 300.000 lei.

Întrebarea cea mai gravă, de mirare chiar, este dacă nu cumva statul, pregătindu-se să-l păcălească pe țaran, se păcălește pe sine și ne păcălește pe toți. Asta nu doar în raport cu țărani. Într-adevăr, presupunând că un investitor străin s-ar asocia cu un I.A.S., investind în agricultură românească, nu rezultă clar dacă acest mod de calcul al valorii de patrimoniu a pământului va fi lege și în raporturile cu acest investitor. Acum e posibil ca o mică drăcovenie, o costitoare de tuns iarbă, bine „vîndută” de investitor ar deveni echivalentul ridicol al unui hectar de pământ. Sau pe străinii îi vom convinge că cifra asta nu este decît pentru țărani noștri?

Cineva, bine informat în problemele agrare de la noi și de altă parte a atras atenția domnului Săvadeanu și Guvernului, chiar în emisiunea cu pricina, că acest calcul, valoarea de patrimoniu a pământului este rugină, ridicolă, absurdă și abuzivă. În Franța, de exemplu, unde pământul are calități mai slabe decît cel al solului românesc, valorează, în lei, la ora actuală peste un milion.

OCTAVIAN PAUN

Asociația Națională a Țăranilor Particulari din România

In baza autorizației Nr. 11/20.794 din 18.IX.1991 a Ministerului de Justiție, și a Hotărîrii Nr. 590 din 3.X.1991 a Judecătoriei Sectorului 1 București, a luat ființă ASOCIAȚIA NAȚIONALĂ A ȚĂRANILOR PARTICULARI DIN ROMÂNIA cu scop profesional. Asociația se va extinde cu filiale în toate județele, comunele și satele țării. Comitetul de conducere central este compus din 12 specialiști în domeniul agriculturii.

Scopul principal al A.N.T.P.R. este o uniune liberă a țăranilor particulari din România, inclusiv a femeilor și a tineretului din mediul rural. A.N.T.P.R. este menită să dea viață intereselor comune în domeniile: agricultură, horticultură, piscicultură, silvicultură, creșterea animalelor de rasă, precum și în domeniul social-cultural.

Asociația va sprijini pe țărani particulari prin cele mai moderne metode de muncă să se organizeze pe baze economice proprii, să introducă tehnologii moderne, asigurarea bazei materiale (mașini și utilaje necesare), școlarizarea în domeniul agricol în general, precum și aprovizionarea cu îngrășăminte, insecticide, fungicide, combustibili, semințe de valoare culturală ridicată. Asociația se preocupă de renașterea și dezvoltarea culturii.

Asociația va sprijini pe țărani particulari prin cele mai moderne metode de muncă să se organizeze pe baze economice proprii, să introducă tehnologii moderne, asigurarea bazei materiale (mașini și utilaje necesare), școlarizarea în domeniul agricol în general, precum și aprovizionarea cu îngrășăminte, insecticide, fungicide, combustibili, semințe de valoare culturală ridicată. Asociația se preocupă de renașterea și dezvoltarea culturii.

Asociația va sprijini pe țărani particulari prin cele mai moderne metode de muncă să se organizeze pe baze economice proprii, să introducă tehnologii moderne, asigurarea bazei materiale (mașini și utilaje necesare), școlarizarea în domeniul agricol în general, precum și aprovizionarea cu îngrășăminte, insecticide, fungicide, combustibili, semințe de valoare culturală ridicată. Asociația se preocupă de renașterea și dezvoltarea culturii.

Adevărații vinovați de lipsa de energie

(Urmare din pag. 1)

În clauza contractuală CATERPILAR garantează buna funcționare a acestor utilaje pe 10 ani, iar timp de un an asistență tehnică, necesarul de uleiuri speciale, piese de schimb și specialiști din Elveția.

De mai bine de două luni de zile, primele 20 de mașini cu care au fost dotate carierele de la Rovinari și Motru nu mai lucrează, din lipsa de uleiuri speciale și de asistență tehnică, specialiști firmei (din Elveția) părăsind țara din motive probabil întemeiate. Cum a fost posibilă contractarea acestor utilaje în aceste condiții oneroase, cine a avut interesul să se arunce cu valuta țării fără nici un discernămint? Cine vinde țara?

Ministrul actual are aceleași intenții?

Această mașină pe care s-au plătit 250 mii de dolari, adică aproape 75 milioane lei bucată, la costul burselor de schimb valutar, se putea cumpăra de la firma Mercedes numai cu 80.000 de dolari (conform catalogului firmei) și atunci ar fi mai întreb: cine vinde țara? Ce intenționează la ora actuală dl. Dan Constantinescu, oare nu același lucru? Nu se vinde țara în condițiile în care se apelează la soluții păgubitoare pentru economie?

La Mirsa s-au construit autobasculante de 53 t și chiar 100 de tone; nu au fost excepții de reușite, dar cabina-benă, șasiu, roți, cauciuci (dam și la export) instalație de iluminat și semnalizare etc., sînt să facem și încă foarte bine (probabil și motoare, dar nu avem ce ne trebuie). De ce-a fost nevoie să cheltuiim valuta pe asemenea elemente de basculantă?

De ce s-a risipit valuta?

Întreprinderea de la Mirsa a executat autobasculante de 53 tone pe care le-am lansat și în Australia, în condițiile în care se asigura și importul de componente. O asemenea basculantă și astăzi Mirsa o poate produce și bînuiesc la un preț care nu poate depăși 20 milioane lei (menționez, de 53 tone nu de 27,3 tone) și atunci iarăși mă întreb: Cine vinde țara, cum au ajuns asemenea oameni să submineze economia națională, cine suportă pagubele din cauza nefuncționării celor care stau la ora actuală. Din informații Societatea Roman S.A. Brașov poate produce autobasculante de 19 tone cu un preț de numai 2,5 milioane lei bucată, iar necesarul de 200 bucati se poate realiza în numai 45-30 zile, condiționat de

N.R. Citiți — pe aceeași temă, în ziarul nostru de miercuri, articolul „Convertibilitate” — între dorință și realitate.”

Practici economice — Adaosul comercial —

Adaosul comercial este plusul de valoare pe care comerciantul îl adaugă valorii de achiziție a mărfurilor în vederea asigurării unui beneficiu.

„Adaosul comercial în această unitate este cuprins între: 15% și 150%.”

În comerț nu se produc bunuri materiale și, ca atare, unica sursă de formare a profitului o reprezintă adaosul comercial. De ce el nu este unicul măr în cadrul unei singure unități? Să luăm, de exemplu, un restaurant, procentul adaosului este mai mare la „Votca” decît la cafea.

Limitele de încadrare ale acestuia sînt influențate atât de factori interni (costuri directe, obiect de activitate) cît și externi (costuri indirecte, concurență) unității comerciale.

Cum are loc, în mod practic, stabilirea acestuia? Se pornește la primul rînd, de la necesitatea obținerii unui profit al întreprinzătorului, din care să se acopere: plata salariilor angajaților, chiriilor, cheltuielilor de transport, de regie, și formarea unui fond de dezvoltare. Se mai au în vedere și costurile indirecte: impozite, taxe, C.A.S. etc. În funcție de mărimea profitului (determinat de adaosul comercial) se stabilește gradul în care aceste costuri sînt recuperate.

Adaosul comercial este direct influențat de obiectul de activitate al întreprinderii. Mărfurile cu viteză de rotație mare permit perceperea unor adaosuri comerciale mici (situația cea mai avantajoasă). În acest caz, cererea pentru mărfurile respective trebuie

să fie ridicată, iar prețurile la care ele se obțin de la furnizor să fie mici. Cum se poate ajunge la asemenea rezultate?

Prin testarea pieței și aprovizionarea direct de la producător. Inexistența verigilor intermediare (centrale de distribuție, depozite, firme care vînd en-gros) face posibilă obținerea impozitului pe Circulația Mărfurilor (ICM) ce revine acestora.

Prezentăm în continuare, avantajele practicării unor adaosuri comerciale scăzute pe baza unor date obținute de la o firmă particulară care are ca obiect de activitate comerțul de articole pentru îmbrăcăminte, încălțăminte și de uz casnic. Rezultatele bune se bazează pe contracte încheiate direct cu producătorii. Prețurile practicate sînt sub cele ale „concurrentei”, diferențele pe produse fiind de 720 lei/m.p. la covoare; 500-1000 lei pulovere; 1300 lei pantaloni.

Valoarea vânzărilor pe două luni (august-septembrie 1991) a fost de 5,7 milioane lei față de 613 mii lei pentru aprilie-mai 1991, perioadă în care magazinul încă aparținea comerțului de stat. Adaosul comercial maxim practicat este doar de 15%, din valoarea mărfurilor.

Mulți dintre proaspeții comercianți practică însă, un adaos comercial foarte ridicat. Dincolo de tentația acestora de a recupera cît mai rapid investițiile făcute, stă corelația dintre lipsa de orientare economică și dorința de îmbogățire rapidă.

CONSTANTIN NEAMȚU

NU MAI EXPORTĂM MERE

Îată că Ministerul Comerțului și Turismului iese din inerție. După ce dl. Stolojan, purtînd discuții scurte și decizive cu miniștrii de resort a și hotărît ca, de pe data de 28 octombrie, conform așteptărilor de presă, să fie eliberate licențe de export pentru carne, pentru următoarele trei luni, după ce alîm de peste jumătate de milion de porci nu pot fi sacrificați, iar Direcția Agricolă de Stat se pare că nu e hotărîtă să ia nici o măsură — iată că s-a găsit soluția prin care Ministerul Comerțului va umple piața de producție: prin hotărîre oficială, Ministerul de resort aduce la cunoștință, agenților economici că, începînd cu data de 28 octombrie, se interzice exportul de carne proaspătă pentru consum și industrializare, „ca urmare a deficitului care se înregistrează pe piața internă”. Nu are rost să enunțăm asupra ocultatelor legăturii dintre proasta recoltă cerealelor, hotărîrea privind eliberarea licențelor de export pentru produsele de carne și exportul de mere.

Spre neînțelegerea publică, meriele vor însoți piața, substituindu-le alte alimente de bază cu al căror export se laudă, de la o vreme, Ministerul Agriculturii și Agricolurii. În locul acestora, vom putea achiziționa paste de mere, taci-muri de fructe sau mușchilei de pepene.

ION RĂDULESCU

Reforma economică a FSN și legile economice

(Urmare din pag. 1)

Într-o zi cînd caviarul obținut într-o zi se aduce pe piață, atunci prețul este egal cu costul șanșei ultimului cumpărător potențial care a renunțat la achiziția datorită prețului ridicat. Prețul care echilibrează cererea cu oferta este cel ce a determinat pe ultimul cumpărător potențial să cumpere în loc de crap.

Să revenim la situația României. Care este prețul unui autoturism „Dacia”? La TTB ’91 ultimile modele erau în jur de 600.000 lei. Cum o fi fost stabilit acest preț de către producător? Pe baza unui cost ce presupune ca producătorul să i se ofere prețuri mai mari pentru a-l determina să transforme o activitate păgubitoare într-o șansă ce poate fi sacrificată (în traducerea liberă: reducerea exportului în favoarea pieței interne. După cum se știe, fabrica de la Colibași preferă să livreze cea mai mare parte din producția sa în afara țării).

Cum va reacționa cumpărătorul? Se va orienta desigur spre mașini uzate, mai ieftine, renunțînd la dorința de a avea un autoturism nou. După cum se poate observa teoriile cererii și ofertei se verifică în aparență. Altfel doar că deocamdată numai oferta influențează cererea, ceea ce într-o economie „normală” nu se întâmplă. În fixarea prețului și oferta are la rîndul ei un rol important. Prețul de echilibru este determinat de acțiunea simultană a cererii și ofertei.

Trecem însă la zahăr. Pre-

PUBLICITATE

Am primit din partea Consiliului de Administrație al Regiei Autonome Loto-Prinosport următorul comunicat:

„Salariile Regiei Autonome Loto-Prinosport își exprimă indignarea față de activitatea infracțională a fostului director al Direcției Sîndii și Operațiuni Tehnice — Georgescu Teodor —, în prezenta arestat, care, profitînd de funcția ce o avea, nu a respectat regulamentele de lucru ale instituției, regulamente ce și-au dovedit valabilitatea de la înființarea primei loterii de stat și a falsificat în mod grosolan cîteva buletine prinosport oferind posibilitatea înșurării unor sume de bani nevenite de către rude sau cunoscuți apropiate acestuia.

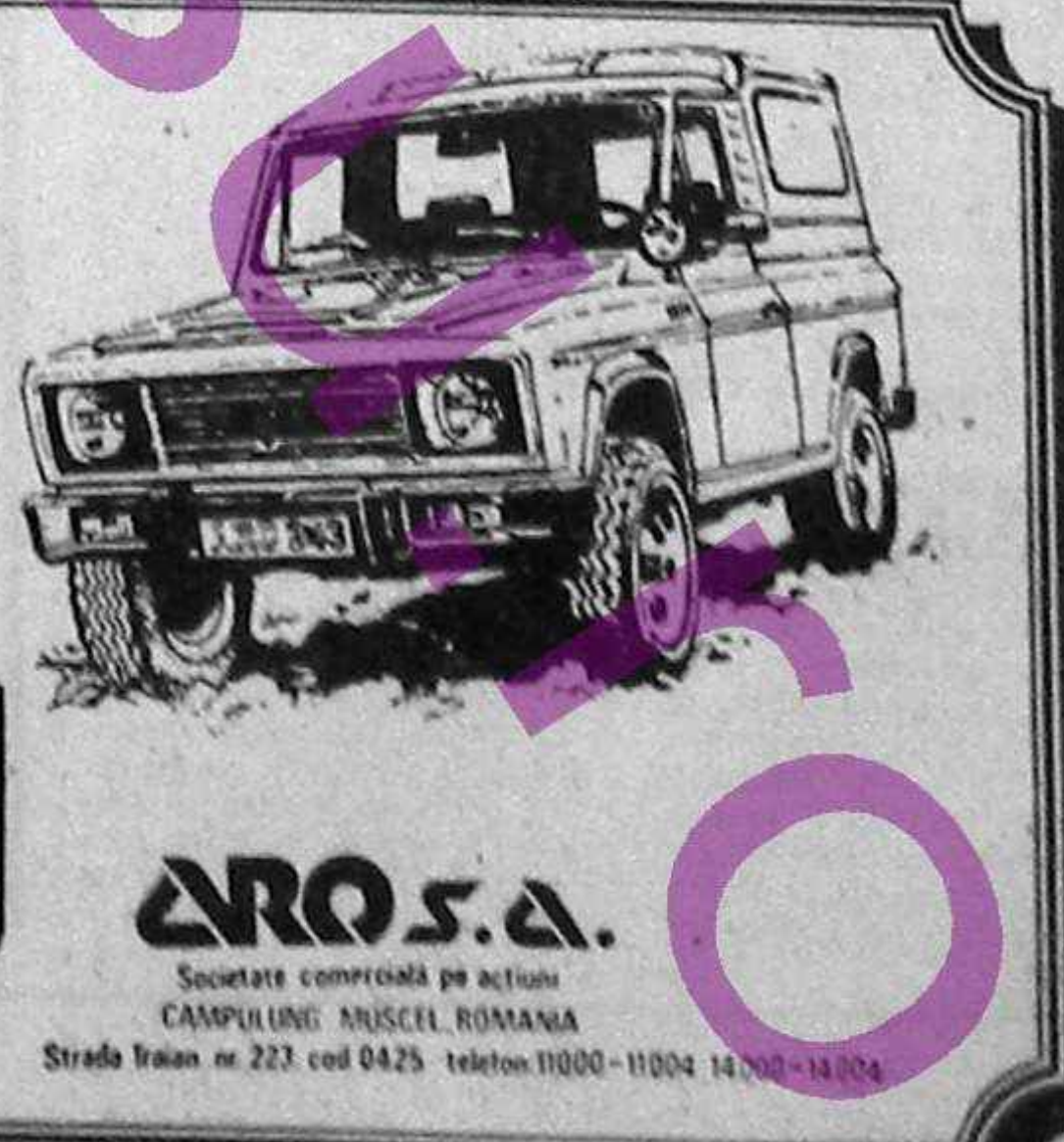
Acțiunea infracțională a fost stopată de înșii salariați regiei care au descoperit aceste fapte, numitul Georgescu Teodor fiind deferit organelor de cercetare penală.

Cel peste 6.000 de salariați ai Regiei Autonome Loto-Prinosport se desolidarizează total de activitatea infracțională a fostului director și condamnă ferm acțiunea acestuia.

Urmare măsurilor operative dispuse, partea covârșitoare a pagubei a fost recuperată.

Conducerea Regiei Autonome Loto-Prinosport a luat măsura reamagării concursurilor prinosport viciate, urmînd ca participanții cîștigători să intre în posesia sumelor de bani ce li se cuvin.”

CONSILIUL DE ADMINISTRATIE AL REGIEI AUTONOME LOTO-PRINOSPORT

CE TREBUIE SĂ ȘTIM DESPRE CONVERTIBILITATE

(Urmare din pag. 1)

Dezintă însăși rata de schimb care este influențată direct de mărimea de condiții efective. Dintre cele care influențează mai direct și puternic este: starea balanței de plăți, gradul de încredere (sau neredare) în stabilitatea financiară a țării în cauză, și perspectivele ei de viitor.

Abandonarea începînd cu 1944 a etalonului aur (lingou — devize) a impus adoptarea unor măsuri menite a menține mișcări pur speculative, statul intervenind prin creșterea sau scăderea Fondului de Stabilizare (sau fonduri de rezervă). Este interesant de menționat că în unele țări occidentale acestea s-au păstrat în perioada de după cel de-al doilea război mondial.

În aceste instituții au acționat în sensul arătat de numele lor fonduri „masă de monezi” formate dintr-o anumită cantitate de monezi naționale, aur și devize. Astfel ele puteau servi pe piață în calitate de cumpărători-vînzători de valoare de plată străine în funcție de situație.

Rolul acestor Fonduri, care sînt într-un singur regim de control al schimburilor, este acela de a stabiliza cursul monedei, păstrînd neschimbată sau cu oscilații foarte mici cursul sau în jos paritatea națională.

Fondul Monetar Internațional înființat în 1944 a jucat un rol important în cooperarea monetară internațională, punînd la dispoziția țărilor, credite, contra unor garanții adecvate pentru a asigura cursuri de schimb cît mai puțin fluctuante, și mai ales, pentru a permite convertibilitatea monedelor țărilor fost comuniste.

Pentru asemenea țări (și nu numai ele) convertibilitatea devine esențială în succesele reformei economice. Ca să dăm un exemplu sim-

plu — exportatorii străini într-o astfel de țară (fie ea România) sînt profund interesați și firește atrag atenția, dacă ei pot, cu produsul vînzării lor (în moneda țării respective) sau potă cumpăra mărfuri din orice alte țări.

Pe de altă parte, importatorii autohtoni sînt și ei la fel de interesați dacă au mijloace de plată necesare pentru a-și achita angajamentele față de parteneri, fără nici un intermediar monetar. De altfel, numai în acest caz se poate vorbi de liberalizarea importurilor.

Desigur că astăzi nu se mai pune problema convertibilității în aur, sistemul din secolul trecut care și astăzi crează o adevărată nostalgie. Este vorba doar de capacitatea monedei devenită convertibilă de a fi liber transferabilă în moneda străină, altfel pentru cei rezidenți cît și pentru nerezidenți în țara respectivă, cît puțin pentru reglementările comerciale sau anumite operațiuni financiare.

De aceea, convertibilitatea poate fi privită și realizată în „trepte”. Într-o primă etapă, ea poate fi limitată doar la plăți curente. Aceasta permite, ca să dăm un exemplu, ca un importator (să spunem român) să poată achiziționa, ori cînd vrea și în orice moment, devizele necesare pentru a-și achita importul, la un curs nemodificat (fix) sau vîrînd, cum așa spunem, foarte puțin în jurul cursului stabilit.

O a doua etapă este extinderea convertibilității la toate operațiile de capital, privindu-se rezidenți în țara respectivă.

Aceasta înseamnă că li se permite să-și retragă orice capitalurile ce le dețin în țară în cauză, procurîndu-și devizele echivalente pe piața oficială de schimb.

În fine, nivelul cel mai scăzut al convertibilității îl constituie posibilitatea oricărui deținător de monedă națio-

Armistițiul din 1944 și implicațiile lui (X)

(Urmare din pag. 1)

aderarea propriu zisă a evenimentelor petrecute, cu condiția esențială și obligatorie de a se fi informat serios asupra împrejurărilor care constituie obiectul analizei. Din proza tipică de dominație a lui Mihail, nu rezultă însă înțelegerea acestor elementare condiții.

După propria afirmație, autorul și-a propus să analizeze preambulul și împrejurările în care s-a pregătit și semnat (la Moscova) armistițiul la 12 septembrie 1944 și consecințele acestuia. Spre regretul nostru, dominația sa nu a fost în măsură să tipărească decât inexactități, interpretări total greșite și concluzii lipsite de orice temelie. Aspectele armistițiului au fost acum amplu comentate și un număr impresionant de amănunte legate de respectivul act au apărut, nu numai în presa contemporană, dar și în literatura memorialistică publicată ulterior, precum și în elaborările istorice cu caracter obiectiv, care nu pot fi nesocotite. Speranța exprimată de autor, în postfața lucrării (pag. 31), „de a fi scos la lumină și de a fi lămurit, cel puțin în parte, anumite înțepeni și situații”, nu s-a realizat.

În mod surprinzător pentru un fost diplomat, care încearcă să analizeze preliminarile unui eveniment important, domnul Mihail Mărculescu crede că pregătirea lămuririi de stat de la 23 august 1944 ar fi început în iulie 1944 (pag. 11). Pentru un analist avizat, „Cronica evenimentelor” ar fi trebuit să înceapă în februarie 1941 și să însușească toate acțiunile importante care s-au succedat de la data respectivă, la care s-a stabilit acordul de colaborare dintre opoziția din România și guvernele Marii Britanii și Statelor Unite, privind garantarea integrității, independenței și suveranității naționale a României. Autorul nu cunoaște și nu menționează asigurările obținute de opoziție de la respectivele guverne, asigurări care au stat la baza acțiunii întreprinse. De asemenea, nu are cunoștință și nu face mențiune de organizarea tehnică a corespondenței clandestine purtate de reprezentanții opiniei publice românești, devotați aliaților tradiționali ale țării, cu guvernele aliate, de activitatea grupurilor de legătură conduse de ing. Valeriu (Rică) Georgescu, dr. Augustin Vișă, de comandourile britanice lansate în România, la îndemna opoziției („Reginald”, „Autonomus”), de corespondența lui Maniu cu Eduard Beneș, cu generalul Wilson, de schimbul de telegramme dintre reprezentanții opoziției din România și ofițerii britanici SOE, reprezentanța de la Liverpool, apoi Reprezentanța Plenipotențiară Aliată de la Cairo. Să trecem în revistă câteva din multele greșeli apărute în scurtul elaborat al domnului Mihail Mărculescu.

Textul respectiv amintește despre un prețios acord, care ar fi intervenit între mareșalul Antonescu și președintele partidului aliaților din România (pag. 9), acord care nu a existat. Cel mult s-ar putea afirma că mareșalul nu a luat măsuri împotriva opoziției care negocia clandestin armistițiul. Se scrie despre o imagine, „ceștea a unei părți a prerogativelor oficiale ale Statului”, care ar fi fost făcută de Antonescu în favoarea lui Iuliu Maniu și a lui Brătianu (pag. 9), afirmație lipsită de seriozitate. Acțiunea clandestină, desfășurată cu succes de către Grigore Niculescu-Buzesti este interpretată în broșura menționată în sensul absurd că guvernul (Antonescu) ar fi pus „la dispoziția partidelor politice din opoziție Direcțiunea Cîrfului din Ministerul de Externe” (pag. 1). Diplomații români antrenati în acțiunea care milita pentru armistițiul, sint denunțată ca „delegați personali” al lui Grigore Niculescu-Buzesti, pe lângă anumite legăți (pag. 10). Mihail Antonescu este prezentat ca un simplu șef al protocolului, manevrând de subalternii săi (pag. 11). Se afirmă că reprezentanții partidelor politice din opoziție ar fi preferat să „suspende” tratativele de la Cairo (pag. 23). Inexact! Aceste tratative nu au fost suspendate nicodată. Se pretinde că delegația română ar fi plecat la Moscova, după eliberarea țării de trupele germane (pag. 25). Inexact! Delegația a plecat la Moscova în ziua de 28 august 1944, iar operațiunile de eliberare a țării s-au încheiat la 25 octombrie 1944. La pag. 19 autorul mai înserează un ne-

adevăr și anume că o invitație a lui Titărescu la Moscova, transmisă de Beneș, prin Franasovici, ar fi fost precedată de o discuție cu dezbateri destinate să clarifice pozițiile politice. În realitate, mesajul lui Franasovici a fost predat imediat lui Titărescu prin Negropont, generalul lui. În pag. 21 găsim afirmația că la 23 august 1944 s-ar fi recunoscut „execuțiile tratativei purtate de Stirbey la Cairo”. Inexact! Poziția României era axată pe clauzele stabilite la Cairo, la care, încă de a doua zi, noul guvern a cerut să fie înglobate condițiile propuse de guvernul sovietic, prin ambasada de la Stockholm, ameliorări pentru care la 24 august 1944 guvernul sovietic și-a dat acordul. La pagina 22 se face insinuarea că poate Titărescu, Gafencu, Davila, Franasovici, la care nu s-a făcut apel, ar fi putut obține condiții mai avantajoase decât Stirbey și Vișoianu. Desigur, ca este vorba de o insinuare fără nici un suport. Se mai face afirmația gravă și calomnioasă că inițiatorii tratativelor de armistițiul au confundat interesele țării cu interesele lor personale. Nu știm la cine se va fi gândit autorul acestei prapăstioase invinuiri. La Rege, la Maniu, la Brătianu, la Stirbey, la Oriș, cu s-a fi adresat reproșul, el este fără îndoială lipsit de temelie și de cea mai elementară judecată. Se mai afirmă în broșură că frontul german-român ar fi fost puternic apărat de 28 de divizii germane, pe lângă cele 22 de divizii românești. În ce privește numărul diviziilor germane se face o eroare grosieră, afirmația fiind pe de-a-ntr-unul inventată. Se mai pretinde (pag. 24) că România nu a putut să obțină la Moscova și apoi la Conferința de Pace condiții de răspundere a acestor avantaie indicabile, dar această împrejurare nu poate fi reproșată negociatorilor români, ci atitudinii injuste, adoptate de Aliați. Tot în pag. 24, domnul Mihail Mărculescu își exprimă regretul că „ne-a lipsit un adevărat șef”, un adevărat om politic de anvergură internațională. Ne-a lipsit un Ion C. Brătianu. Fiind vorba de o apreciere subiectivă, făcută de o persoană cu totul lipsită de competență de apreciere, vom remarcă doar că prin această exclamație domnul Mihail Mărculescu comite o indelicetate la adresa unchiului său Gheorghe Titărescu, al cărui secretar pretinde că a fost, care a fost șeful delegației române la Conferința de Pace. Se mai face afirmația inexactă, că la 29 mai 1944 guvernul Antonescu ar fi comunicat doamnei Alexandra Kollontay, ambasadoarea sovietică din capitala Suediei, că este dispus să cedeze puterea unui guvern al cărui sediu să fie situat într-o zonă neocupată. Cărată fantezie! În pag. 17 se pretinde că Vișoianu, însoțit de Ciurea ar fi plecat, spre sfârșitul lunii mai 1944, la Cairo. În realitate, a plecat numai Vișoianu și nu la sfârșitul lunii mai ci la 19 mai. În pag. 18, elaboratul se ocupă de Transilvania, în loc să precizeze că este vorba de partea de nord a Transilvaniei, ocupată de unguri. Ocupându-se de diplomații care au acționat pentru armistițiul, la legățile din străinătate ale României, (pag. 10), îi taie sear pe aceștia drept „delegați personali”, cînd în realitate erau diplomați trimis de Ministerul Afacerilor Externe. Compunerea delegației române, trimise la Moscova este redată eronat (pag. 25), precum și ordinea în care au sosit membrii ei. Încetarea ostilităților româno-sovietice la 23 august 1944 nu a însemnat, așa cum pretinde domnul Mărculescu, la pag. 21, recunoașterea unui eșec, ci așa cum rezultă din mesajul trimis de guvernul Sănătescu Aliatilor și guvernelor occidentale în dimineața de 24 august 1944, intenția clară a noului guvern român, de a încheia un armistițiul, pe baza clauzelor stabilite la Cairo, acceptate la 11 iunie 1944, cu ameliorările oferite prin ambasada de la Stockholm.

Necunoașterea preliminarilor armistițiului, domnul Mihail Mărculescu pretinde că tratativele opoziției ar fi fost insuficient organizate. Inexact! Domnia sa crede că toată acțiunea opoziției s-ar fi redus la trimiterile lui Stirbey la Cairo (pag. 22). În context este contestat fără nici o justificare rațională prestigiul lui Stirbey de a reprezenta interesele românești, într-un moment crucial pentru țară, fapt pe care sîntem obligați să-l calificăm drept opinie neînsușită, de „amator”, cu grave lacune în istoria evenimentelor și

cu dubioasă îndreptățire de a stabili o scară a valorilor. Broșura domnului Mărculescu, probabil din lipsă de documentare, nu face nici o mențiune despre corespondența amplă, peste 100 de telegramme cîntate, dintre Maniu și delegații opoziției trimis la Cairo, despre diligentele depuse pentru obținerea de condiții bune, despre contrapropunerile opoziției la condițiile de armistițiul comunicate la 12 aprilie 1944, despre tratativele inițiate încă înainte de intrarea țării în război, despre dialogul permanent întreținut clandestin, prin aparatura proprie, prin comanda-urile britanice, prin bunăvoința unor diplomați neutri aflați la București, prin curieri diplomați cu guvernul Aliat sau ofițerii acestora. În schimb, se afirmă fără vreo bază reală (pag. 10) că guvernul Antonescu ar fi fost primul care ar fi răspuns la oferta Aliatelor inexact! că răspunsul respectiv ar fi fost elaborat în urma unei înțelegeri cu partidele politice în vederea ameliorării condițiilor primare de armistițiul, în interesul țării și pentru protecția independenței și suveranității ei, precum și pentru cunoașterea amănunțitelor ale trusei lui Iacov. În textul publicat de domnul Mărculescu. De asemenea nu găsim în respectivul text sublinierea, care ar fi fost obligatorie, fiind vorba de o înțelegere, că grupele care se dăduse unul fost diplomat, că grupele clauze impuse la Moscova nu pot fi reproșate negociatorilor români și că respingerea, de către Aliați, la conferința de Pace, a juraților revindicării ale României, se datorate altor circumstanțe decât „lipsa de pregătire”, a lămuririi de stat de la 23 august 1944.

Este adevărat că România l-a refuzat calitatea de „aliat”, și cea de „coalițant”. România a fost pe nedrept tratată ca „țară invinsă”, fără să se ia în considerație contribuția ei esențială la victoria aliată. A fost obligată să accepte plata unei despăgubiri de război în obiective. A fost umilită prin platformarea armatei și armamentului de care poate dispune. A fost obligată să accepte în Est frontiera impusă în 1940. Nu a fost preservată de ocupația integrală a țării, de către armata sovietică. Respectiva armată nu s-a retras după terminarea războiului ci a continuat să stăpînească în țară, pînă în vara anului 1958. S-a refuzat inserarea datei la care România a intrat în război alături de Aliați, 24 august 1944. S-a refuzat să se acorde României dreptul de a reclama despăgubiri justificabile de război, de la Germania și Ungaria. S-a refuzat chiar menționarea stării de război dintre România și Ungaria. După război, România a trebuit să accepte controlul aliat, asupra tuturor măsurilor administrative luate de autorități, cenzura presei și a spectacolelor. De asemenea, a trebuit să suporte clauzele economice copleșitoare și regim de țară ocupată. Dar a arunca răspunderea pentru toate acestea vicisitudinilor, ale căror cauze sînt pe deplin elucidate, celor care și-au luat răspunderea pentru schimbarea de la 23 august, înseamnă o ignorare totală a condițiilor în care a evoluat situația politică după război.

După opinia domnului Mihail Mărculescu, etalată în broșura de care ne ocupăm „ziua de 23 august 1944 este pentru todeauna o zi de dor” pentru întreg poporul românesc și mai departe: „cei care și-au luat răspunderea să apere țara în acele momente au dat grele pentru existența ei... nu au făcut-o sau n-au știut să o facă”. Să fie oare, cit de cit, întemeiate aceste grave aserțiuni?

Oare lămurirea de stat de la 23 august 1944 care, după opinia noastră a fost salvatoare pentru existența României, nu ar fi trebuit să se realizeze? Se poate analiza ipoteza: ce s-ar fi întâmplat cu țara noastră, dacă nu ar fi intervenit schimbarea de front din vara anului 1944.

Să presupunem că armata română, conform intenției manifestate de mareșalul Antonescu, ar fi opus rezistență pe Carpații Orientali și pe linia Poceani — Nămolosa — Gălați. Menționăm că mareșalul Antonescu însuși era convins că nemții au pierdut războiul definitiv și iremediabil. El, nădăduia însă fără temelie, că Hitler, care nu își respectase angajamentul militar solemn de a apăra frontiera de pe Nistru, aflându-se în culpă contractuală și apăsîndu-l totalitatea lui Antonescu, va accepta ca valetăște desprinderea

The Independent:

„În România se anunță o iarnă plină de frămîntări”

În România se anunță o iarnă plină de frămîntări, avînd în vedere declaratiile premiei desemnat, Theodor Stolojan, privind intensificarea ritmului reformelor care au contribuit la singurele dezordni din societatea noastră. Vorbim la prima sa conferință de presă după ce a fost desemnat la înlocușul său de președinte. Ion Stolojan a fost înlocuit pe fostul premier Petre Roman, al Stolojan, fostul conducător al Ane Comuniste pentru privatizare, a spus. Ar fi un dezastur dacă nu am continua reforma. Trebuie să continuăm să dezvoltăm calea și nu să ne întoarcem la economia centralizată pe care o avem în prezent, avînd în vedere că România vrea să se integreze în Comunitatea Europeană. Domnul Stolojan a spus că nu se va lăsa influențat de perspectiva că minerișii se reintoarce la București. Domnia sa a evocat totodată posibilitatea unei raționalizări a activităților de bază în timpul iernii. Nu numai minerișii au neplăceri în această perioadă, în domnia sa, singura soluție este să găsim o cale astfel încît costul trecerii la o economie de piață să fie suportabil. Mai degrabă să nu mai ținem nemulțumirile ar putea reapărea. Nu problema mea dacă minerișii vor reveni, nici nu mă interesează. Trebuie să aplicăm măsuri ca oamenii să nu fie lipsiți de căldură.

Desi a fost ministru pînă la cîteva luni în urmă, în Cabinetul domnului Roman, dl. Stolojan nu s-a alăturat nicodată Frontului Salvării Naționale. El este considerat un tehnocrat al economiei de piață, lucru rar în România. Numirea sa ca prim-ministru trebuie aprobată de parlament.

ARMATA NAȚIONALĂ ÎN UCRAINA

KIEV (AFP) — Președintele Cabinetului de Miniștri al Ucrainei a hotărât ca viitoarea armată națională a acestei republici, care va fi formată în decurs de doi ani, să numere 450.000 de persoane, relatează agenția independentă Interfax. Președintele Uniunii ofițerilor ucraineni, colonelul Vilen Martirosian, a apreciat că viitoarea armată ar urma să fie formată din trei corpuri de armată, precum și dintr-o gardă națională plasată sub autoritatea președintelui Ucrainei.

SPORT

● La Toulouse, echipa de rugby a României și-a luat ultima şansă de a merge mai departe în Cupa Mondială, pe care însă a învins-o. Echipa Canel, nu prea cunoscută în arena internațională, ne-a învins fără drept de apel cu 19-11. Sine-a dat astfel biletele de înaltă, binelele două meciuri cu Fidi, care însă nu mai are dreptul de a participa.

● Campionatul național de tenis senior, ce se dispută pe terenurile de la Herăstrău, are dessemnat ca semifinaliste pe Ruxandra Dragomir cu Teodora Tache și pe Loreana Bujor cu Daniela Ivan.

● Incendiu de mline pe patinoarul Național se vor desfășura în zilele din cadrul sferturilor de finală ale Cupei Campionilor Europeni la hochei. Participă: Steaua, Honvéd Budapesta, Levski Sofia și Olimpia Liubliana.

Ioan Frincu

Capcana întinsă opoziției

(Urmare din pag. 1)

acceptul acestuia de a se auto-sacrifica, precum și de asenti-mental populiștii de a suporta continuarea procesului de pauperizare. O iarnă grea ne așteaptă, iar nivelul de trai al populației s-a deteriorat în mod alarmant. Domnul Roman a simțit pe propria piele că răbdarea românilor are totuși limite. Pînă la această ultimă minieră, întreaga viață pentru greseliile comise cădea asupra guvernului și deci im-plicit, asupra F.S.N.-ului. Domnul Stolojan ar putea trece la punerea în practică a acelor măsuri radicale pe care le-a dorit întotdeauna. Domnul Roman, la rîndul său, nu se va opune, fiind vorba de măsuri nepopulare, așteptînd totodată ca acestea să-și facă simțit efectul. Iar în final, castanete se vor sparge și (mai ales) în capul opoziției. Prin comparație, guvernarea Roman va putea părea mai blîndă și deci Frontul va avea posibilitatea să atragă din nou în orbita sa pe toți cei care se îndepărtaseră de el datorită politicii guvernului Roman.

Îată de ce participarea opoziției responsabile la noul guvern trebuie privită cu foarte mult scepticism. Nu este normal ca aceasta să preia din mers povara greselilor „emanațiilor” Revoluției.

Dacă vor accepta capcana pe care le-o întinde aliații Frontului, de a împărți responsabilitatea pentru greșeli care nu le aparțin, acele partide din opoziție care o vor face pot să fie sigure că vor pregăti, cu o remarcabilă incoerență, succesul Frontului în viitoarele alegeri.

„De la Moscova pîn' la peste hotare”

mentul în care se desfășoară Bucureștii și demisia guvernului Roman, Kremlinul sublinia, intrarea în Comunitatea Europeană a fost suspendată. În anumite cercuri s-a servit sampanie și s-a strigat în semioare „București, bucură-te în semioare” și „București, bucură-te în semioare”.

Blocada economică de la Tigheș și Trăsești, pichetarea în fața reprezentanței noastre la Moscova, senzații politice de la Dubăsari, continuarea incidentelor scandaluoase de la București, turnele nocturne ale deputatului Unirii Sovietice și Federației Ruse N. Travkin, marșul asazilor voluntari ucraineni din Odessa, președintele Congresului bulgarilor și găzduirea la Bolgrad, ostilitatea mass-mediei centrale în războiul în-formal eronat despre România — toate acestea de activități subversive ale Moscovei și a unui singur motiv: problema Basarabiei, tensiunea relațiilor interetnice în stîna Nistruului, de care țara și izolarea României pe plan internațional au torpilit, chiar dacă și temporar, progresul pe mai departe în această problemă, în-diferent de calea pe care s-ar rezolva.

Da, Kremlinul s-a eristat din nou foarte interesat de România economică slabă și politic izolată de Occident. Si minerișii și-au ajutat țara să rămînă dependentă și mai degrabă de Moscova, pentru că în mo-

PRIMIRE TRIUMFALĂ LA BELGRAD A PRINȚULUI ALEXANDRU KARAGHIOVCI, MOSTENITORUL TRONULUI IUGOSLAVIEI

Prințul Alexandru Karaghioveci, mostenitorul tronului iugoslaviei — care vizitează pentru prima oară această țară — a sosit la ora 18.00 în subla patriei”, a anunțat Agenția Tanjug.

Adresîndu-se unei mulțimi, la Belgrad, el a spus: „Mă ofer să mă pun în slujba patriei, ca ambasador al păcii, apărător al democrației, partener al apărătorilor tuturor sîrbilor, oriunde s-ar afla ei”.

Vizibil emoționat, el a apărut cu prima triumfală ce l-a fost făcută este „un strigăt de disperare și de minie, după 45 de ani de exil, aspirație și lipsă de libertate”.

Mi de belgradeni l-au urmat apoi spre Catedrală, unde patriarhul Bisericii ortodoxe sîrbe urma să țină o slujbă de pomene.

Prințul Alexandru Karaghioveci a avut o întîlnire cu ziaristii sîrbi, în cadrul căreia a propus deplasarea la Geneva a Conferinței cu privire la Iugoslavia și deschiderea ei pentru reprezentanții opoziției, a tuturor comunităților religioase, precum și pentru intelectualii „care se consacră în întregul studiu problemelor interetnice”. El a apreciat totodată că actualul președinte al Conferinței de la Haga, lordul Carrington, este „persoana ideală” pentru a conduce o astfel de conferință.

Om de afaceri, născut la 1907, prințul Alexandru Karaghioveci a fost un mare om de afaceri, care a avut o mare influență în viața politică și economică a țării. El a fost un om de afaceri, care a avut o mare influență în viața politică și economică a țării. El a fost un om de afaceri, care a avut o mare influență în viața politică și economică a țării.

Prințul Alexandru Karaghioveci a avut o întîlnire cu ziaristii sîrbi, în cadrul căreia a propus deplasarea la Geneva a Conferinței cu privire la Iugoslavia și deschiderea ei pentru reprezentanții opoziției, a tuturor comunităților religioase, precum și pentru intelectualii „care se consacră în întregul studiu problemelor interetnice”. El a apreciat totodată că actualul președinte al Conferinței de la Haga, lordul Carrington, este „persoana ideală” pentru a conduce o astfel de conferință.

Prințul Alexandru Karaghioveci a avut o întîlnire cu ziaristii sîrbi, în cadrul căreia a propus deplasarea la Geneva a Conferinței cu privire la Iugoslavia și deschiderea ei pentru reprezentanții opoziției, a tuturor comunităților religioase, precum și pentru intelectualii „care se consacră în întregul studiu problemelor interetnice”. El a apreciat totodată că actualul președinte al Conferinței de la Haga, lordul Carrington, este „persoana ideală” pentru a conduce o astfel de conferință.

Prințul Alexandru Karaghioveci a avut o întîlnire cu ziaristii sîrbi, în cadrul căreia a propus deplasarea la Geneva a Conferinței cu privire la Iugoslavia și deschiderea ei pentru reprezentanții opoziției, a tuturor comunităților religioase, precum și pentru intelectualii „care se consacră în întregul studiu problemelor interetnice”. El a apreciat totodată că actualul președinte al Conferinței de la Haga, lordul Carrington, este „persoana ideală” pentru a conduce o astfel de conferință.

Prințul Alexandru Karaghioveci a avut o întîlnire cu ziaristii sîrbi, în cadrul căreia a propus deplasarea la Geneva a Conferinței cu privire la Iugoslavia și deschiderea ei pentru reprezentanții opoziției, a tuturor comunităților religioase, precum și pentru intelectualii „care se consacră în întregul studiu problemelor interetnice”. El a apreciat totodată că actualul președinte al Conferinței de la Haga, lordul Carrington, este „persoana ideală” pentru a conduce o astfel de conferință.